

Ρωμικός

Ἐφημερίδα τοῦ τῆν γραφῆς ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἔννεα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμικός τὴν ἰδοῦσα — μόνο μιά φορά θά θγαίνῃ,
εἴ' ἔταν ἔχω ἔπεισα — κι' ἔπος μοι κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὸς θά ἔγινωμαι — διότι τοῦ ἀνίχομαι,
μοναχῶς ἔσας Ἐπαρχίας — καὶ ἄσ' ἔβωσκον,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχίας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ἔνα ἄμωσ μέρη — δεκαπέντε καὶ ἄσ' ἔχει.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνονται ποτέ,
κι' ἔσα φύλλα κι' ἔν κρατῆς — δὲν περιθῆς συνδρομητής.
Κι' ὅσες θέλω νταραβίρι — μὲ κανένα κανουλίρι.
Γράμματα καὶ συνδρομὰ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ,
Μὲς ἄσ' τῶν φέρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμικός μας μὲ δεκάρα.

Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη,
φιρμάνι γιὰ τὴν Κρήτη.

Ἐκακόσα καὶ ὀγδόντα λογαριάζω
καὶ κούτσουρα ἄσ' ἔξάκι μου σωριάζω.

Ὁ Σουλτάνος ἔξεμάνη
κι' ἔξεφούρτισε φερμάν.

Εἰς τὸν σοφῶ ἔπάνω μὲ ναργιλὲ βαρὺ,
ἀνάμεσα σὲ δύο μαριόλικα Οὐρί,
μὲ χάρδια καὶ παιχνίδια γλυκὰ σὰν γκιούλ σερμπέτι
καὶ μπόλικη μαστίχα νὰ φύγῃ τὸ σεκλέτι,
ἔγω Χαμίτ Σουλτάνος ἀπ' τὸ ἕψηλὸ Ντιδάνι
καινούριον ξεφουρνίζω ἄσ' τοὺς Κρητικούς φερμάνι.

Προστάζω οἱ ἀνάρται νὰ φύγουν ἀπ' τὴν Κρήτην,
νὰ μὴν ξαναπατήσουν τὸν γέρο-ψηλορέπτην,
καὶ ἂν ποτὲ γυρίσῃ κανένας ἐκεῖ πέρα
νὰ περασθῇ ἀμέσως μὲ δίκωπη μαχαίρα
νὰ μάθουν οἱ ραγιαδες νὰ τρέμουν τὸ Ντιδάνι
καὶ χερί σὲ τουφέκι κανένας νὰ μὴ βάνῃ.

Ἄφου ἀπ' τὸ καρούδι μὲ σφίγγει κι' ἡ Φραγκιά
καὶ ὁ Τρικοῦπ-ἐφέντης συχνὰ μὲ φοβερίζει
καὶ στέλλει πανταχούσας μεγάλας ἄσ' τὴν Τουρκίαν
καὶ ἀπαιτεῖ νὰ κῶν ἐκεῖνο ποῦ ὀρίζει,
γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο
εὐθὺς φερμάνι νέο μου κάπνισε νὰ βγάλω.

Εἰς τοὺς ἀνάρτας ὄλους ἀδίκωπη σπαλιόρα,
ἀνάγκη τοὺς ἀπίστους καλὰ νὰ τοὺς κτυπίσω,
κι' ὄσα ἡ Κρήτη ἔχει προνομία ὡς τώρα
τὰ καταρῶ ἀμέσως καὶ τίς τὰ πέρνω ἄσ' πίσω.
Καὶ τὸν Σακὴρ Πασσῶ μου πολὺ εὐχαριστῶ,
ποῦ ἄλλαξε σὰν Τούρκος τῆς Κρήτης τὸ Χριστῶ.

Χαρίζω ἀμνηστεια σὲ κάθε Κρητικῶ,
ὅπου δὲν ἔβγαλ' ἔξω σπαθὶ πολεμικῶ,
ποῦ γιὰ ἐπαναστάσεις τρουμπέτα δὲν φυσῶ,
ποῦ σκύβει ἄσ' τὸ Δοβλέτι καὶ ἄσ' τὸν Χαμίτ Σουλτάνο,
ποῦ ἔδωσε τὰ ἔπλα εἰς τὸν Σακὴρ Πασσῶ
κι' ἔχόρτασε σιηλιόρι καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἄσ' τοὺς φίλους μου τοὺς φράγκους τραβῶ μὲ χαστου-
παῦσὸ τὸ κάθεφύλλοποῦ μπαίνει ἄσ' τὴν Τουρκίαν, γιὰ,
σικτήρ φωνάζω σ' ὄλους σὰν πρῶτος Μουσουλμάνος,
παντοῦ ἀπαγορεύω τοὺς στίχους τοῦ «Ρωμίου»,
καὶ μένω κι' ὑπογράφω Ἀβδούλ Χαμίτ Σουλτάνος,
ἐξαπλωμένος σ' ἕναν ὄντα τοῦ Χαρεμιού.

